

[Industriministeren]

lige prisudvikling i betragtning. Jeg kan naturligvis ikke sige noget bestemt om, hvornår det kan blive nødvendigt at forhøje den foreslåede beløbsgrænse yderligere. Det skulle imidlertid ikke forbyde mig, hvis folketinget om 2-3 år atter vil få lejlighed til at beskæftige sig med eksportkreditrådets virksomhed med udgangspunkt i et forslag om en yderligere forhøjelse af rammen.

Det er uomtvisteligt, at en forøgelse af beløbsrammen som foreslået indebærer en forøget risiko for statskassen. En begrænsning af statens risiko kunne ske ved, at eksportkreditrådet udviste en mindre grad af risikovillighed. Derved ville stigningstakten i rådets totale forpligtelser formindskes, og risikoen ved de enkelte garantier og kautioner kunne begrænses. Jeg finder imidlertid, at eksportkreditrådet fortsat viser en rimelig grad af risikovillighed og ikke anlægger en mere restriktiv holdning i sin risikobedømmelse, end tilfældet er i de lande, vi skal konkurrere med. Jeg hilser på den anden side med tilfredshed den praksis, som eksportkreditrådet har indledt med årligt at vurdere eksportkreditordningen og dens resultater med henblik på at tilstræbe, at ordningen balancerer over en årrække, og jeg kan tilslutte mig, at man i den konkrete situation foretager vurderingen over en 25-årig periode.

Lad mig afslutningsvis understrege, at regeringen tillægger eksportkreditordningen stor vægt som led i den samlede erhvervsfremmende politik. Eksportkreditrådet bidrager til den eksportstigning, som vi alle anerkender er nødvendig både af hensyn til beskæftigelsen og af hensyn til betalingsbalancen.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Industriministeren (Erling Jensen):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om garantier for lån til bygning af mindre fragtskibe.

(Lovforslag nr. L 138).

Der er omkring halvtreds års tradition for støtte til den mindre skibsfart i Danmark. I de seneste tyve år har denne støtte bl.a. bestået i en garantiordning af den type, som er omfattet af 1976-loven om garantier for lån

til bygning af mindre fragtskibe. I den sidstnævnte periode er garantirammen med jævne mellemrum blevet forhøjet i takt med pristigninger og de stigende krav til skibenes tekniske indretning og udstyr, som udviklingen har betinget.

Man befinder sig nu i samme situation som ved gennemførelsen af loven i 1976. Det er atter nødvendigt at forhøje rammen, hvis det fortsat ønskes, at ordningen på trods af udviklingen i priser og teknik skal have den samme effekt som ved den seneste fastlæggelse.

Efterspørgslen efter de garantier, som tilbydes under ordningen, har været forholdsvis begrænset i nogle år efter forhøjelsen i 1976. Det har hovedsagelig haft årsag i den krise i skibsfartserhvervet, der har hersket i den sidste halvdel af halvfjerdserne. I de seneste to finansår, 1980 og 1981, har der imidlertid været en stigende interesse fra den mindre skibsfarts side for at benytte ordningen. I 1981 modtog man således kvalificerede ansøgninger for et beløb af en størrelse på knap tre gange den gældende garantiramme. I begge de nævnte år var det umuligt at efterkomme alle de kvalificerede ansøgninger i fuldt omfang.

Lovforslaget vil i lighed med den hidtidige lov bidrage til at støtte den mindre skibsfart. Det har betydning for beskæftigelsen i søfartserhvervet og for sømandsuddannelsen. Den fornyelse af den mindre handelsflåde, som loven bidrager til, er tillige af betydning for Danmarks valutaindtjening.

Det må også erindres, at en opbremsning af småskibsflådens fornyelse ville have en uheldig indflydelse på beskæftigelsen på de værfter, der har specialiseret sig i bygningen af mindre fragtskibe. Disse værfter ligger fortrinsvis i mindre og mellemstore provinsbyer, hvor deres betydning for den lokale beskæftigelse er betragtelig. Småskibsværfterne har i de seneste år været i stand til at tilkæmpe sig en stigende mængde ordrer, ofte i skarp international konkurrence. Når tendensen er gået i den retning, skyldes det ikke mindst den indsats, der er ydet fra arbejder- og ledelsesside rundt omkring på værfterne for at højne produktiviteten. Denne udvikling har jeg betragtet med glæde.

Det bidrag, denne lovs garantier kan yde som supplement til værfternes egen indsats, er i sammenligning lille. Jeg finder imidler-

[Industriministeren]

tid, at enhver foranstaltning, der kan medvirke til at sikre eller øge beskæftigelsen i de byer, hvori værfterne ligger, må udnyttes i den nuværende beskæftigelsessituation.

I henhold til forslaget fastsættes der for finansåret 1982 en garantiramme på 120 mill. kr. En sådan fordobling af den hidtil gældende ramme skønnes at muliggøre en imødekommelse af de kvalificerede ansøgninger, der ventes at fremkomme i indeværende år.

Da det har vist sig vanskeligt at vurdere udviklingen i det fremtidige garantibehov for en længere årrække, foreslås det, at den årlige garantiramme fremtidig fastsættes ved en tekstanmærkning til finansloven. Dette vil muliggøre en smidigere tilpasning af garantirammen til prisudviklingen og udviklingen i behovet for garantier.

Endelig skal jeg oplyse, at lovforslaget i overensstemmelse med reglerne i EF-traktaten skal forelægges Kommissionen til godkendelse. Denne forelæggelse sker samtidig med fremsættelsen af forslaget for folketinget.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg hermed tillade mig at anbefale dette til folketingets hurtige og villige behandling.

Industriministeren (Erling Jensen):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om stålhandelens overholdelse af listepreiser m.v.

(Lovforslag nr. L 139).

Som følge af den europæiske stålkrise har den danske regering inden for rammerne af samarbejdet i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab deltaget i en lang række initiativer med henblik på at afbøde såvel de økonomiske som de sociale virkninger af stålkrisen, som gjorde sig mærkbart gældende fra efteråret 1980, og som stadig truer stålindustrien.

Disse foranstaltninger har hidtil kun omfattet de stålproducerende virksomheder, men for at sikre mod omgæelser og for at sikre bedst mulig overholdelse af priserne på stålmarkedet har Kommissionen med tilslutning fra medlemslandene udstedt henstilling nr. 1835/81 EKSF af 3. juli 1981 til medlemsstaterne om forpligtelse til offentliggørelse af prislister og salgsbetingelser samt om forbudt praksis inden for stålhandelen. Ifølge

henstillingen skal stålhandlende offentliggøre deres prislister, og det er ikke tilladt at sælge til priser, der er lavere end de offentliggjorte priser, medmindre der er tale om tilpasning til en konkurrents prislister. Henstillingen omfatter kun stålhandlende, hvis årlige omsætning af stål overstiger en bestemt tonnage. Denne er foreløbig fastsat til 12.000 tons årligt, men der forhandles for tiden om en nedsættelse heraf, og det forekommer sandsynligt, at grænsen vil blive nedsat, formentlig til 6.000 tons. Disse grænser vil betyde, at 5-10 danske virksomheder vil blive omfattet af bestemmelserne.

Medlemslandene skal føre tilsyn med de stålhandlendes overholdelse af bestemmelserne, og jeg har fundet det mest hensigtsmæssigt at henlægge kontrollen her i landet til monopoldirektoratet, hvor den nødvendige ekspertise allerede er for hånden, fremfor at oprette et nyt organ til at varetage opgaven.

Foranstaltningerne hindrer ikke opretholdelsen af en rimelig priskonkurrence, men skaber ved gennemsigtighed på prisområdet og ved forbud mod at anvende skjulte rabatter forhold, som tilsigter at afværge en ødelæggende prisrig. Formålet med foranstaltningerne er således at sikre et prisniveau på det indre marked, der på længere sigt kan gøre den effektive del af den europæiske stålindustri rentabel.

En henstilling har samme retsvirkning som et direktiv udstedt i henhold til traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab. Medlemsstaterne er i henhold til EKSF-traktatens art. 14 forpligtede til at gennemføre den nødvendige nationale lovgivning.

Henstillingen, der skal have virkning fra den 1. juli 1982 indtil den 30. juni 1984, er særdeles detaljeret og indeholder en lang række administrative forskrifter. Jeg har derfor fundet det mest hensigtsmæssigt at transformere henstillingen til dansk ret i form af en bemyndigelseslov. Med hjemmel i bemyndigelsesloven vil der blive udfærdiget en bekendtgørelse i overensstemmelse med henstillingens indhold. Inden for disse rammer vil jeg bestræbe mig for at gøre reglerne så enkle som muligt, såvel af hensyn til stålhandelen som af hensyn til kontrollen med bestemmelsernes overholdelse.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg hermed tillade mig at